

Ольга Рєпіна

Люба Елен із Бріджсвіла

Глава 1. Знайомство з родиною Мітсвудів

На півдні славного острова Британія, на каменистому узбережжі протоки Ла-Манш стоїть невелике і затишне селище Бріджсвіл. В ньому живе чимало добропорядних англійців, і наша розповідь — про сім'ю Мітсвудів. Їх невеликий будиночок мальовничо розташувався на окраїні Бріджсвіла і втопає в зелені, створюючи контраст з пейзажем за селищем: дороги у каменистих розвалах узбережжя, пожухла трава і мальовничий краєвид прибою.

Родина Мітсвудів не велика, однак і не мала. Порахуйте самі: голова сімейства містер Нік Мітсвуд — колишній капітан, який може багато чого розповісти про життя, місіс Тора Мітсвуд — його дружина і домогосподарка, їхня донька Велла Порксайд, художниця, їхній зять — Симон Порксайд, дрібний бізнесмен, який увесь час перебуває у роз'їздах, і, нарешті, наша головна героїня — внучка бабусі й дідуся, донька мами і тата — Елен Порксайд.

Елен цього літа виповнилося шість років. У

неї блакитні очі і біляве в'юнке волосся, ніс кнопкою і критично стулені рожеві губки. Ніхто з родичів, знайомих або друзів не бажав би потрапити їй на язичок, оскільки вона досить уїдлива і гостра на слівце, до того ж при поганому настрої вона ще й буркотлива, що іноді ускладнює життя оточуючим. Однак Ви, шановний читачу, не подумайте погано про нашу любу Елен. Вона, як усі маленькі і гарненькі дівчатка, реготушка і щебетуха, а буркотливість її, хочу вас запевнити, — якість спадкова. Дідусь Мітсвуд славився по всій окрузі своєю буркотливістю, а старожили Бріджсвіла ще пам'ятають прабабцю Елен, матір містера Мітсвуда — стару місіс Керолайн Мітсвуд. Вже з її бурчанням і кепським характером не міг зрівнятися ніхто в окрузі. Взагалі-то Елен потроху схожа на всіх своїх родаків: наприклад ніс і очі у неї від бабці Гвендолен Порксайд, яка мешкає у місті Йорк на ріці Уз, дивне в'юнке волосся — від тата Симона, котрий у далекому дитинстві був платиновим білявчиком і страждав від насмішок друзів і підвищеної уваги старих леді, які звали його янголятком і дарували за всякої слухної нагоди цукерочки в золотих обгорточках.

Тепер, коли ми познайомилися з усією родиною Мітсвудів, звернімо увагу на будинок, в якому вони мешкають. До речі, ви помітили, що сім'ю називають Мітсвудами, а не Мітсвудами та

Порксайдами? Цим усі зобов'язані містеру Мітсвуду — голові сімейства і її капітану в бурхливому плаванні по житейському морю. І дім свій він будував із розрахунком, що в ньому житиме його донька Велла зі своїми майбутніми дітьми. Адже містер Мітсвуд обожнює дітей і, в першу чергу, свою єдину внучку Елен, пустунку і бешкетницю.

Дім Мітсвудів стоїть біля дороги, яка веде до моря. Старі дерева шумлять у саду, квітники і клумби прикрашають доріжку, викладену камінням, яка простягнулася від воріт до самого дому. Вся родина дуже любить свій сад і пильнує за тим, аби він виглядав мальовничо і був охайним. Елен часто працює в саду з бабусею Торою і дідусем Ніком, який вважає, що немає брудної роботи, і привчає Елен до працелюбності. Вона має власний інвентар, який змайстрував їй дід: маленькі зелені граблі, лопатку з червоною лакованою ручкою, фіолетове відерце. Все це Елен зберігає поруч з інструментами дорослих у великому, порожньому нині гаражі.

Для Елен кожні відвідини гаража — то мандрівка в незвіданий світ, наповнений новими відкриттями, адже тут їй дозволяють забивати маленьким лискучим молоточком цвяхи в дошку, крутити гайки, дивитися у старий бінокль, клацати нікому не потрібними вимикачами, катати по

підлозі прозору скляну кулю... Та хіба мало чим цікавим можна зайнятися у старому гаражі, переповненому, як печера Алі-Баби, різними скарбами!

Та ще й з дідом... Він просто захоплює своїми оповідями про далекі мандрівки, які описує з великими перебільшеннями! Адже всі знають, що містер Мітсвуд був капітаном на невеликому суховантажному судні з нечисленною командою. Однак Елен все приймає за чисту монету, завжди захоплено слухає діда, і кращого слухача у містера Мітсвуда, ми гадаємо, не буде ніколи.

Але ж ми відволіклися, і от вже місіс Мітсвуд кличе сім'ю обідати. Відправимося з ними й ми, щоби уважно оглянути все всередині дому. Їдальня, дві спальні, дитяча, кабінет діда, вігальня — от і увесь будинок. В ньому витає особливий дух спокою і затишку, адже бабуся Елен — місіс Тора Мітсвуд — відома своїм беззаперечним смаком і вмінням рукодільничати. Дуже давно вона підкорила молодого капітана Мітсвуда своєю розшитою шовковою ширмою з японською дівчиною і павичем, яку він бачив на благодійному ринку у місцевій школі. Він познайомився з юною міс Торою, купив ширму, і тепер ця сімейна реліквія прикрашає вігальню сім'ї Мітсвудів. Шовк злегка вицвів, однак і нині всі гості звертають на неї увагу, не кажучи вже про м'яке і зручне крісло під

ширмою — улюблене місце Елен. Ще немовлям вона з усіх цікавих речей в домі вирізняла японку і павича, так незвично і удатно вишитих. Подорослішавши, потайки від бабусі пробиралася у вітальню і гладила маленькими пальчиками слизькі шовкові стібки вишивки: червоне з яскравими квітами кімоно дівчини, її чорне волосся, жовте віяло, смарагдово-переливчасті пера пишного хвоста павича. Нині ж, переживаючи потайки від усіх захоплюючі оповіді діда, Елен часто сиділа у старому кріслі і дивилася в обличчя красуні, яка посміхалася своєю загадковою посмішкою і, здавалося, манила дівчинку у незвідану казкову далечінь. Знаючи пристрасть Елен до ширми, над нею посміювалися. І хоча давно потрібно було змінити обивку на меблях і шпалери у вітальні, ремонт не починали, жаліючи Елен: адже вона втратила б свій улюблений куточок.

У кімнатах висіло чимало картин, оскільки мама Елен — місіс Велла — була непоганою художницею. Один раз на місяць вона відбирала декілька картин і відвозила їх у місто, прилаштовуючи у маленькі подарункові крамнички, розкидані по старому центру і поруч з портом. Картини були недорогі і розкупувалися добре. Елен любила, коли мама їздила продавати картини, адже за цим завжди слідував якийсь незабутній подарунок, іноді потрібний, а іноді — просто

марний, але дуже дорогий серцю Елен: її синій костюмчик з матроським комірцем, солом'яний капелюшок з червоним шовковим маком, різнокольорова повітряна куля, черепашкові буси, свисток, зелена на шнурку пляшечка з мильними пузирями... Все це й багато іншого було привезено мамою Веллою з цих поїздок. «Матусенько, ти чарівниця! — кричала Елен, отримавши черговий подарунок. — Як ти дізналася, що саме ця річ була мені сьогодні просто необхідна?» На що мама Велла сміялася і відповідала: «Я й без усякого чаклунства знаю, чого ти бажаєш і про що мрієш!»

У Бриджсвілі її звали Високою Веллою, оскільки вона мала зріст п'ять футів дев'ять дюймів, а неслухняну гриву волосся і суворі сірі очі доповнювали витерті джинси та старі широкі светри, які вона постійно носила. Елен обожнювала свою маму, бо ж попри удавану строгість більш м'яку людину годі було й знайти. І Елен частенько цим користувалася, особливо коли дуже хотілося, щоби хто-небудь почитав їй казку. Через це мама Велла перед сном зазвичай читала Елен дитячі книжки з яскравими картинками і фантастичними сюжетами, які потім надовго захоплювали дівчинку, а її альбом після вечірнього читання заповнювався малюнками. Майже завжди це були принцеси у старомодних пишних сукнях і східні красуні в шароварах, тюрбанах і прозорих

накидках.

В кімнаті Елен почесне місце займав столик, на якому в маленькому глиняному глечичку стояли пензлі й олівці, лежали фарби в різнокаліберних коробках. Над столом було прикріплено дерев'яну дошку. На неї кнопками приколювали малюнки Елен: скромні пейзажики, квіти, портрети друзів. Малюнки змінювали один одного, а потім потрапляли у велику папку з потертого синього оксамиту. Її подарувала Елен бабуся Тора. Ця синя папка дісталася місіс Мітсвуд ще від її бабусі, яка також зберігала в ній свої малюнки і знамениті гербарії.

А в одній із шухлядок цього столу в Елен була схована коробка з намальованими на обтріпаній кришці червоними квітами. В ній вона ховала свої найдорожчі дрібнички: маленькі кільця зі стразами, брелок з перламутром, старі намиста обох бабусь, медальйон у формі обтесаної піраміди і багато-багато іншого. Елен рідко показувала стороннім цю заповітну коробку. Коли бувала насамоті, сидячи в кімнаті на м'якому диванчику, вона із задоволенням перебирала і переглядала свої скарби.

Глава 2. Тато приїхав!

Ранок у родині Мігсвудів починали бабуся Тора і собака Гледіс. Як, шановний читачу, ми не познайомили тебе із собакою Елен? Цю непростиму помилку ми маємо не гаючись виправити! Отже, знайомтеся. Це Гледіс — собака породи бассет-хаунд. Їй майже стільки ж років, як і Елен. Вони вирости разом у цьому будинку, і Гледіс із цілковитою підставою вважається членом родини Мігсвудів. Отож, місіс Мігсвуд і Гледіс — найраніші пташки в домі — починали ранкове життя на кухні. Місіс Мігсвуд, шурхотячи накрохмаленим фартухом, готувала сніданок, а Гледіс, лежачи в уподобаному кутку на кольорових плитках підлоги, слідкувала за пересуваннями старшої господині уважними і сумними очима кольору перезрілого агрусу. Однак сумовитий погляд Гледіс — то є гра в суцільне ошуканство, на яке могла купитися хіба що людина, яка вперше її побачила. Ця собака, довга, як торпеда, приземкувата, з широкими грудьми і потужними лапами, могла з одного стрибка звалити теля. Однак її флегматична морда, вуха, що кумедно звисають до землі, сумні очі, які бентежать своєю покірливістю, збивали з пантелику. Проте у того, хто бачив, як вона носилася по кам'янистих схилах, які поросли травою, чув грізне гавкання, зникали

всілякі ілюзії відносно її сумирності. Однак усі домочадці й сусіди любили Гледіс за добрий і веселий норів, привітність і незлобивість. Коли містер Кларк, самотній сусід Мітсвудів, помічав у густій траві довге чорно-біло-руде тіло і високо піднятий серповидний хвіст, він завжди підгукував Гледіс і довго розмовляв з нею, зіпершись на загорожу. Теми його бесід були різноманітні, починаючи з міжнародного становища, яке не давало спокійно жити цьому джентльменові, і закінчуючи останньою світською пліткою з його улюбленої газети «Таймс». Гледіс лежала, витягнувшись на траві, поклавши голову на передні лапи, і дивилася на містера Кларка розумними очима, у яких мелькали якісь жаль і співчуття. «Так, — здавалося, думала вона, — яке ж клопітне і незрозуміле життя людей, і як я ціную свою собачу свободу. Ні, нізащо на світі не хотіла би бути на їхньому місці і мучитися з *пар-ла-мен-том, кри-зо-ю та бюд-жет-ним (Р-р-гав) де-фі-ци-том!*». Все це можна було прочитати в її погляді, і містер Кларк, гадаємо ми, це розумів. Однак цінував Гледіс за те, що вона була єдиною істотою, яка вислуховувала його до кінця, не перебиваючи і не вносячи свої міркування під час його промови.

Гледіс була куплена татом Елен в одній з його численних комерційних поїздок, у Лондоні, у

великому і шикарному зоологічному магазині. Містер Порксайд визнавав за можливе для себе витратити на щеня, яке сподобалося, увесь прибуток від двотижневої діяльності, чим вельми здивував і дружину, і її батьків. Та коли крихітку Гледіс витягли з великої господарської сумки, в якій її перевозили, то нерозуміння родини Мітсвудів змінилося на почуття безмежної вдячності містеру Порксайду й ніжністю до нового члена їхньої сім'ї. Довгі вухка Гледіс, товстенький хвостик, міцненькі лапки й ласкава мордочка розчулили всіх. Так Гледіс поселилася в родині Мітсвудів, а містеру Порксайду було прощено велику і незаплановану розтрату ніколи не зайвих у будь-якій сім'ї грошей.

Сьогодні очікувалося чергове його повернення з поїздки, яка чомусь затяглася. Всі очікували на сюрприз, оскільки містер Порксайд був майстром на них, мав схильність до розиграшів, любив побренькати на гітарі та носив бороду, з якою аж ніяк не хотів розлучатися.

Всі домочадці вважали, що саме через це у нього не клеїлася робота комівояжера, а бабуся Тора мала власну думку на цей рахунок і, позираючи на свого непутящого зятя, думала, що йому личило б виступати на естраді або в цирку.

Отже, день почався. Піднявся раненько і давно вже наспівував свої улюблені мелодії містер

Мітсвуд. Мама Велла, прибравши в спальнях і вітальні, підмігала доріжки в саду.

Елен також цілий ранок готувалася до зустрічі. Після раннього підйому і прибирання у своїй кімнаті вона спустилася на кухню, де чаклувала над плитою бабуся Тора. Гледіс лежала у своєму кутку і вилизувала передню лапу.

Родина швидко поснідала і взялася за свої звичайні справи, оскільки приїзд містера Порксайда очікувався у другій половині дня.

Та не встигла Елен взяти сакалку, матуся Велла розкласти фарби, а містер Мітсвуд закурити незмінну сигару, як стрімкі події змішали плани родини і закрутили всіх у бурхливій коловерті.

Спершу почувися незрозумілі гудки, а потім дивний звук з посвистуванням і лясканням. Гледіс загавкала і стрімголов кинулася до хвіртки, яка вела на дорогу. Всі побігли за собакою. Містер Мітсвуд першим побачив дещо й застиг біля хвіртки, як укопаний.

По дорозі їхав автомобіль. Та ще який! Яскраво-червоного кольору, з відкидним верхом, брунатними шкіряними сидіннями, лискучими нікельованими бамперами і величезним кермом.

Машиною кермував невеликий на зріст чоловік з чорними виразними очима, сивою стриженою головою і густими кошлатими бровами. Коли він посміхався, видно було білі міцні зуби.

Одягнений незнайомиць був невігадливо: клітчаста сорочка, замшева жилетка з великою кількістю бахроми та бувалі у бувальцях брюки, що прикривали поношені черевики.

Поруч з ним сидів щасливий містер Порксайд. Волосся і борода його розкуйовдилися, комір сорочки розстібнувся, а краватка збилася набік.

Місіс Мітсвуд так вразив вигляд зятя, що вона в першу хвилину навіть не звернула уваги на незнайомця і його машину.

А зустріч ішла своїм звичаєм. Елен верещала. Гледіс голосно гавкала. Велла посміхалася, містер Мітсвуд потирав підборіддя, а обличчя місіс Мітсвуд віддзеркалювало неспокій.

Глава 3. Незнайомиць

Містер Симон Порксайд першим вийшов з машини і відразу ж підхопив на руки Елен, яка від радості теліпала ногами і руками. Потім поторсав Гледіс, обняв Веллу, міцно потиснув руку містеру Мітсвуду та здалеку вклонився місіс Мітсвуд.

— Дозвольте вам відрекомендувати... — сказав він, повернувшись до незнайомця. — Мсьє Жіль, директор цирку шапіто, який я мав честь відвідати сьогодні у місті.

— Дуже приємно! — почтиво промовила місіс Мітсвуд.

— Дуже люб'язно з вашого боку, що ви нас відвідали! — сказав містер Мігсвуд.

— Привіт! — прокричала Елен під гавкання Гледіс.

— А що це за машина? — нарешті запитала місіс Мігсвуд. — Це ваша, мсьє Жіль?

— Е-е-е, — замукав мсьє Жіль. — Як вам сказати?... Вчора була моя, а сьогодні вже його.

Тут він тикнув пальцем у містера Порксайда, який при цьому заблимав очима, неначе сам не вірив почутому.

— Симоне, ти купив цю машину? — здивовано запитала Велла. — А наша лігня мандрівка в Париж?

— Не хвилюйся, дорога, — відповів занадто спокійно містер Порксайд. — Машина коштує не так вже й багато, зате подивись, яка це красунечка.

І, набравшись хоробрості, він продовжував:

— До того ж, я збираюся поїхати з цирком в турне по країні — як працівник цього цирку.

Всі здивовано втупили очі в тата Симона, а місіс Мігсвуд прошепотіла:

— Який працівник???

— Цирку! Цирку, бабуню! — пояснила їй Елен, єдина, кого звеселило це повідомлення.

Місіс Мігсвуд відчула себе недобре.

«Боже мій! — подумала вона. — Тільки сьогодні мені приснився непутящий зять у рудій

клоунській перуці й з приставним носом. І от, будь ласка! Що подумують сусіди?!» Уявивши наслідки, вона зблідла, і ноги в неї підкосилися. Через це Велла і містер Мігсвуд, взявши місіс під руки, повільно повели її до будинку, винувато озираячись на гостя.

Коли Симон Порксайд і мсьє Жіль провели їх співчутливими поглядами і повернулися до машини, то побачили, що в ній вже хазяйнує Елен. Вона крутила кермо, натискала, як могла, на педалі, гарчала і урчала, імітуючи роботу мотора.

— Тату! — із захопленням вигукнула вона. — Як чудово, що ти придбав цю машину, як же круто, що ти працюватимеш у цирку! А мене із собою візьмеш?

— Звичайно, доню, візьму, — відповів містер Порксайд. — А зараз — вилазь і підемо. Ми з мсьє Жілем злегка зголодніли і втомилися.

— Любий тату! Дорогий мсьє Жіль! — з придихом закричала Елен. — Я сама приготую вам тости, омлет і зварю свою улюблену вівсянку!

— Яке миле дитя! — хихикнув мсьє Жіль. — Тільки от вівсянку, напевне, не треба. Я її терпіти не можу.

Глава 4. Про те, як важливо вміти читати, щоби не зіпсувати сніданок

Коли пристрасті злегка вляглися й новоприбулі відпочили, переодяглися і спустилися у вігальню, то побачили таку картину: за красиво сервірованим столом з блакитною вишитою скатертиною розмістилися містер Мітсвуд з газетою в руках і Велла з мотком пряжі. Гледіс лежала поруч з холодним каменем.

Окинувши чіпким поглядом всю цю доброзичливу обстановку, мсьє Жіль прорік:

— Мені завжди подобався спокій і затишок у таких сільських будинках.

Містер Мітсвуд і Велла приємно посміхнулися на це зауваження. У цей час Елен з тачею у руках, а за нею місіс Мітсвуд із сервірувальним столиком на колесах з'явилися у вігальні.

— Прошу до столу, — поважно промовила місіс Мітсвуд.

— Покуштуйте, це готувала я, — додала Елен. — Знаєш, тату, тепер я взірцева дівчинка, і бабуня вчить мене куховарити, мити посуд і підмігати на кухні підлогу.

— Це дуже, дуже похвально! — швидко відгукнувся мсьє Жіль, випередивши своєю реплікою містера Порксайда. — Коли я був таким

же, як і ти, моя бабця не могла мною нахвалитися перед своїми приятельками, таким я був слухняним хлопчиком. І особливо вона пишалася тим, яким я був помічником на кухні.

Місіс Мітсвуд із сумнівом повела бровою, почувши цю тираду, даючи зрозуміти, що вона особисто в це слабо вірить, і що мсьє Жіль не міг, на її думку, бути добропорядним помічником своєї бабусі, особливо на кухні.

— Ну що ж, до столу, — сказав містер Порксайд і потермосив Елен по білявій голівці. — Я із задоволенням покуштую сніданок, приготовлений тобою, моя люба.

Він подумав про те, як швидко летить час... Зовсім ще недавно крихітку Елен катали у візочку, міняли їй пелюшки, і от вже вона годує родину сніданком.

Коли всі розсілися по місцях, і місіс Мітсвуд з милою посмішкою відкрила кришку срібної фамільної каструльки, в якій ще її сім'я варила вівсянку, трапилося «щось жахливе».

Так згодом говорила сама місіс Мітсвуд, усоте описуючи неприємний для неї момент, коли «їй як господині було нанесено разючий удар».

— Елен, — раптом із занепокоєнням спитала вона, тримаючи кришку й пригнувшись до пари, що виривалася з каструльки, — коли ми варили кашу, де ти брала коробку з пластівцями?

— В столі, бабусю, — незворушно відповіла Елен. — У такій великій залізній банці, на ній ще намальовані великі зелені літери і симпатичний песик.

— Боже мій, — простогнала місіс Мітсвуд. — Ми зварили собачу кашу! Доведеться вам удовольнитися омлетом і тостами. Добре, що запах здався мені підозрілим!

— От побачиш, люба! — сказала мама Велла. — Твоє небажання вчитися читати недобре пожартувало з бабусею, татом і мсьє Жілем.

— До речі, — зауважив всюдисущий мсьє Жіль, — літери ж не малюються, а пишуться, люба Елен.

— А ось і черговий шедевр нашої онуки, — додав містер Мітсвуд, підморгнувши при цьому всім дорослим.

Він, не встаючи, простягнув руку до полиці з книгами і взяв невеликий аркуш паперу, який пустив по колу на загальне розглядання.

Всі засміялися. Великими корявими літерами на ньому було написано:

«НА ВАЛОГІЙ ЗИМЛІ ДОПРЕ РАСТЕ МОРКВА».

Елен завовтузилася на стільці, а містер Мітсвуд пояснив:

— Це вони з бабусею студіювали книгу з огородництва, і наша грамотна міс вирішила

зробити для себе виписки.

— М-м-да, дорога, — задумливо промовив тато Симон. — Тебе час серйозно готувати до школи, однак у цьому домі ні в кого немає часу зайнятися тобою!

І він задерикувато подивився на місіс Мітсвуд.

— Дозволю собі зазначити, дорогий зятю, — відразу ж парирувала та, — що кожен в цьому домі має свої обов'язки! Й Елен не настільки занедбана, як ти щойно намагався тут представити. А помилки... Що ж, у шість років ти сам писав грамотно?

Поки тривала ця суперечка, Елен потихеньку підвелася, підійшла до батька і непоміжно витягла з його рук аркуш зі своїми кривучками. Потім віднесла його на кухню і порвала на дрібні шматочки. Тут її й застав мсьє Жіль.

— Ха, — сказав він, — гарний кінець для такого рукопису. Але ж ти не засмучуйся. Всі ми колись починали читати й писати. Над усіма нами, щоби злегка підохотити, шуткували родичі. — Ось, наприклад, був у мене такий випадок, — продовжував він. — Коли мені виповнилося шість років, як і тобі зараз, я приготував сюрприз для любої бабусі, зробив малюнок до дня народження. І, щоб вона його не побачила передчасно, зачинив двері своєї кімнати, а зі зворотного боку повісив

саморобну табличку із жирним написом: «НЕВСХОДИТИ!». Знаєш, як сміялися мої родичи, і як гірко плакав я? З тих пір я намагаюся писати без помилок. Тому не ображайся, а вчись. Взагалі, ти мені подобаєшся, і мені здається, що ми станемо друзями.

— А я й не ображаюся, — гордо відповіла Елен. — І дружити з вами згодна. У мене ніколи не було друга — справжнього циркача.

Глава 5. Алекс і Семмі — противники повільноїїзди

Увечері всі члени родини і мсьє Жіль вийшли полюбуватися автомобілем. При світлі призахідного сонця на тлі зелених дерев і буйних трояндових кущів, що росли перед будинком, він виглядав пречудово. Елен з мамою та бабусею збирали свіжі букети для дому. Мсьє Жіль і містер Порксайд курили і тихо розмовляли. Містер Мітсвуд походжав навколо машини, тер пальцем фарбу на її боках, бив черевиком по шинах і обмацував сидіння. Нарешті, хитро поглянувши на мсьє Жіля і Симона, гордо відкрив дверцята і всівся за кермо.

— Любий, — занепокоєно промовила місіс Мітсвуд, — чи не хочеш ти сказати, що маєш намір проїхатися на цій... е-е-е... машині?

— Люба! — в свою чергу відізвався містер Мітсвуд. — Не знаю, чи пам'ятаєш ти, але свого часу я був вельми непоганим шофером.

— Якраз саме це я й пам'ятаю! — парирувала місіс Мітсвуд. — Так само я пам'ятаю, як ти впав у канаву, їдучи в «Лендрровері» мого дядечка містера Мердока Флеша! І як декілька місяців поспіль я відвідувала госпіталь у Портсмуті, де тебе успішно лікував шановний доктор Ваксі.

— Так, це досвідчений і тямущий лікар, — з ентузіазмом перевів розмову на улюблену тему своєї дружини містер Мітсвуд. — Ти пам'ятаєш, як віртуозно він накладав гіпс? Мені навіть іноді здавалося, що в нім пропав скульптор, з таким натхненням він працював над зламаною ногою.

— Тату! — сміючись сказала батькові Велла. — Виходь з машини, і не варто експериментувати над долею. Нехай мсьє Жіль і новий господар цієї «Редбєбі» знають: якщо вони коли-небудь дадуть тобі ключі від машини, то матимуть справу зі мною.

І вона гордовито вклонилася у бік мсьє Жіля і Симона, які посміхалися.

Елен, яка слухала розмову дорослих, раптом закричала і застрибала:

— Вірно, матусю, машину звать Редбєбі! Ну гляньте! Це ж дійсно Редбєбі — червона дитинка. Як же я сама не подумалася до цього?

— Дійсно, схоже, — зауважив мсьє Жіль.

Саме в цей час двоє хлопчиків зістрибнули з паркану просто до нашої компанії. Вони були худі й довгоногі, у обох — великі голови з коротко стриженим волоссям, тільки у одного волосся було рудим, а у другого — чорним. Рудого звали Семмі, а чорноволосого — Алексом. Звичайно, ви зрозуміли, що це були найкращі друзі Елен.

— Добрий вечір! — хором сказали хлопчики.

— Вітаємо! — у різнобій відповіли всі.

— Ми на тебе, Елен, чекали цілий день, — почав Семмі, скосивши очі на машину. — Чекали, чекали, а ти не йдеш! Ми й вирішили до тебе зайти, тим паче, що всі хлопчики розповідають про червону машину.

— Так, — сказав Алекс.

— Це не машина, а Редбембі, — відповіла Елен здивованим друзям.

— Не слухайте її, діти, вона жартує, як завжди, — пояснила мама Велла. — Це звичайне старе авто, яке купив досить несподівано для всіх наш тато.

Слово *несподівано* було помітно виділено інтонацією, на що місіс Мітсвуд пирхнула, містер Мітсвуд почував потилицю, мсьє Жіль посміхнувся, а тато Симон сховав руки в кишені піджака і сором'язливо захитався на підборах.

— Гарна машина, — дійшов висновку

Алекс. — Колір, головне, рідкісний.

— А навіщо вона вам потрібна? — поцікавився Семмі.

— Слушне питання, хлопчику, — суворо промовила місіс Мітсвуд. — Це, до речі, й мене турбує. Чи можна їздити на цій машині і навіщо вона нам потрібна?

— Машина потрібна в кожному домі, — заступився за зятя містер Мітсвуд. — Нехай хоч така.

— Що значить *така*? Що значить *така*? — обурився містер Порксайд. — Та ви хоч знаєте, ЩО це за машина, ХТО на ній їдив і ЯК вона працює?!

І він різко скочив на місце водія.

— А ну, діти, всі до мене! — продовжував він. — Зараз ви отримаєте море вражень від мандрівки по околицях нашого славного селища!

Елен, Алекс і Семмі після слів тата Симона побігли до машини, не змушуючи повторювати запрошення. Однак дорогу їм перегородила пильна місіс Мітсвуд, на голові якої красувався лігній капелюшок, прикрашений щойно зірваними квітами.

— Нізащо! Я не дозволю авантюристові втягувати дітей у цю підозрілу справу. Це катання нікому не потрібне, та й небезпечне, нарешті! — патетично вигукнула вона. — Адже ти, дорогий зятю, ніколи не мав слави видатного шофера.